

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

LICE MU ZASJA KAO
SUNCE

OŽUJAK

Ned. 5. DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

Teofil, Lucije, Hadrijan, Vedran

Pon. 6. Ruža iz Viterba, Viktor, Zvezdana

Uto. 7. Perpetua, Felicita, Teofil, Bogoljub

Sri. 8. Ivan od Boga, Ivša, Boško

Čet. 9. Franciska Rimska, Fanika,
NedjeljkoPet. 10. Emil, Makarije, Krunoslav, John
Ogilvie

Kandid, Tvrtko, Blanka

Sub. 11. Obljetnica smrti kardinala Franje
Kuharica (2002..)

MEDITACIJA

Božanski izgled 3

SLUŽBA RIJEČI

ČITANJA

Lice mu zasja kao sunce

HOMILIJA

Preobrazba u novoga čovjeka

KATEHEZA

Preobraženje 10

Mali vjeronaučni leksikon 13

SPOMENDAN

John Ogilvie 14

IZ ŽIVOTA CRKVE

Teorija Velikog praska 15

NAŠI POKOJNI 20

Naslovnica:

Slika preuzeta s: <https://www.mikemoyersfineart.com>

mihael

06/2023.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVII. (2023.), broj 6 (557); druga korizmena nedjelja, 5. ožujka 2023.

Kontakt:

vič. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682;; e-mail: zrakosec@mup.hr**Vinko Bakula**, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805;; e-mail: vbakula@mup.hr

Božanski izgled

Isus uze sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegovu, te ih povede na goru visoku, u osamu, i preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. I gle: ukazaše im se Mojsije i Ilija te razgovarahu s njime.

- Ne sanjaj, bako Gisèle, ta tvoja priča je kao znanstveno fantastični film sa specijalnim efektima nešto kao "Zvezdani ratovi", ali bez svjetlećih mačeva.

Što kaže tvoje evanđelje? Isus se preobrazio *zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost*, još taj sjajni oblak? Koja bajka! A apostoli, zbunjeni, zapanjeni i prestrašeni... preobraženi, promijenjeni, što još?

- Josipe, što se ono dogodilo kad sam jučer došla u tebe posuditi bušilicu? Tvoja mala Lucija, slatka mala u kolijevci, ali, jadna, tako je plakala i jecala, a kad si se nagnuo nad nju, tako ti se nasmiješila. Pošle su mi suze kad sam to vidjela. Odjednom promijenjena, preobražena. I sam si ostao zapanjen. To je bila prava mala Lucija koju voliš.

Tako je bilo i kad se Isus preobrazio.

Domalo, apostoli će ga gledati izmučenog, izranjenog i poniženog. Ali tog dana vidjeli su pravu stvarnost. Taj čovjek, Isus, bio je preobražen, obasjan iznutra, u dodiru sa svojim Ocem, ispunjen tako velikom ljubavlju, postao je sav nasmiješen, sav svijetao, preobražen neizmjernom ljubavlju.

Reći ću ti jednu tajnu, Josipe. Možda jednog dana budem ispijena, smežurana, boležljiva, čangrizava starica. Ali imam jednu želju, san da me moji unuci pamte kao nasmiješenu, vedru baku, baku preobraženu ljubavlju prema njima.

Prvo čitanje: Post 12, 1-4a

Poziv Abrahama, oca naroda Božjega.

Čitanje Knjige Postanka

U one dane:

Gospodin reče Abram:

„Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u zemlju koju ću ti pokazati.

Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati i sam ćeš biti blagoslov.

Blagoslivljat ću one koji te blagoslivljali budu, koji te budu kleli, njih ću proklinjati; sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.“

Abram se zaputi kako mu je Gospodin rekao.

Riječ Gospodnja

Odlomak iz Knjige Postanka donosi poziv koji je Bog uputio Abrahamu koji se tada još zvao Abram. Poziv od njega očekuje pokret: „Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u zemlju koju ću ti pokazati.“ Abraham se treba otrgnuti od svega onoga što je za čovjeka toga doba značilo sigurnost. Trebao je napustiti poznato i krenuti prema nepoznatom. Za takvo što bilo mu je potrebno pouzdanje u Boga. U tom prvom pozivu još nije sadržano izričito Božje obećanje da će Abrahamu dati zemlju u koju ga šalje. To će biti rečeno nekoliko redaka dalje, kad Abraham već stigne u tu zemlju: „Tvome ću potomstvu dati ovu zemlju.“ Tako je poziv vrlo brzo povezan i s obećanjem.

Potomstvo znači i blagoslov

Nije to jedino obećanje koje je prisutno u odlomku jer odmah Bog dodaje: „Velik ću narod od tebe načiniti.“ Abrahamu je obećano potomstvo za koje će kasnije biti rečeno da će biti brojno „poput zvijezda na nebu i pijeska na obali morskoj«. To potomstvo ujedno znači i blagoslov. Za Židove je kroz cijelo njihovo postojanje brojnost potomstva uvijek označavala i Božji blagoslov. Ipak, u Abrahamovu slučaju taj je blagoslov poseban jer će se u kasnijem promišljanju o tome tekstu vidjeti da je to „potomstvo“ zapravo „potomak“ u kojem se može prepoznati Mesija, a u kršćanskom čitanju Isus Krist.

Takvo je shvaćanje dodatno naglašeno trećim obećanjem koje je cijelo pretvoreno u blagoslov: „Sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.“ Taj blagoslov pojašnjen je nakon što je Abraham prihvatio žrtvovati Izaka te je tako pokazao svoje pouzdanje u Boga. Ondje mu Bog kaže: „Budući da si poslušao moju zapovijed, svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom.“ Potomstvo, odnosno Potomak, postiže proširenje blagoslova s uskoga kruga Abrahamovih potomaka, to jest s Izraelaca, na sve narode svijeta. Za kršćanina je jasno da se to dogodilo u Isusu Kristu.

Otpjevni psalam: Ps 33, 4-5.18-20.22

Neka dobrota tvoja, Gospodine, bude nad nama,
kao što se u tebe uzdamo!

Prava je riječ Gospodnja
i vjernost su sva djela njegova.
On ljubi pravdu i pravo:
puna je zemlja dobrote Gospodnje.

Evo, oko je Gospodnje nad onima koji ga se boje,
nad onima koji se uzdaju u milost njegovu:
da im od smrti život spasi,
da ih hrani u danima gladi.

Naša se duša Gospodinu nada,
on je pomoć i zaštita naša.
Neka dobrota tvoja, Gospodine,
bude nad nama, kao što se u tebe uzdamo!

Današnji psalam odgovara na pitanje zašto treba slaviti Gospodina: Jer je „prava riječ“ njegova i „vjernost su sva djela njegova“. Njegova ljubav ispunja svijet i pravi pobožnik treba gajiti strah prema njemu jer je on beskonačno ljubazan prema svemu stvorenomu. Nitko je uzmiče njegovu pogledu i njegova milost je snaga čovjeku kada se nađe u poteškoćama (smrt, glad). Psalmist izriče hvalidbeni izričaj vjere u Boga koji je izvor nade i utjehe te svoju molbenicu završava poklikom punim vjere: „Neka dobrota tvoja, Gospodine, bude nad nama, kao što se u tebe uzdamo!“.

Drugo čitanje: 2Tim 1, 8b-10

Bog nas zove i prosvjetljuje.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Timoteju

Ljubljeni:

Zlopati se zajedno sa mnom za evanđelje, po snazi Boga koji nas je spasio i pozvao pozivom svetim – ne po našim djelima, nego po svojem naumu i milosti koja nam je dana u Kristu Isusu prije vremenâ vjekovječnih, a očitovana je sada pojavkom Spasitelja našega Krista Isusa, koji obeskrjepi smrt i učini da zasja život i neraspadljivost - po evanđelju.

Riječ Gospodnja

Božji poziv može postati zahtjevan. U tom se svjetlu razumije i poziv Timoteju iz drugoga čitanja: „Zlopati se zajedno sa mnom za evanđelje, po snazi Boga koji nas je spasio i pozvao pozivom svetim.“ Život kršćanina jest život za evanđelje. To je život nasljedovanja Isusa, koje pred sve ljude ovoga svijeta donosi ponudu radosne vijesti. Čovjek često sam u sebi ne može naći snage za takav život, osobito za prihvaćanje trpljenja i muke, no tu mu snagu daje Bog koji ga je u takav život i pozvao. Sa svakim pozivom dolazi i snaga i milost za vršenje toga poziva.

Kršćaninov život, koliko god ponekad bio ispunjen bolju, nepravdom i trpljenjem, ne može se odvojiti od „života i neraspadljivosti“ koja je u evanđelju naviještena i koja čovjeku daje nadu i motivaciju.

Dobro je uvijek promisliti o svom osobnom pozivu, o tome kojim putem Bog želi upraviti čovjekov život. U tome može pomoći Božja riječ sadržana u Svetom pismu ili u Crkvenom učiteljstvu, razgovor s duhovnikom ili ispovjednikom ili pak s osobom od povjerenja. Božji poziv ponekad može postati zahtjevan i od čovjeka traži da napusti i ono što mu nije lako napustiti ili poduzeti i ono što nije lako poduzeti, ono za što se čini da nadilazi čovjekove snage i mogućnosti. Za to je potrebna Božja snaga koju može prepoznati kroz molitvu, a osobito u sakramentima. Tako će vjernik moći prihvatiti i trpljenje i muku poradi evanđelja.

Evandjelje: Mt 17, 1-9

Lice mu zasja kao sunce.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vrijeme:

Isus uze sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku, u osamu, i preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost. I gle: ukazaše im se Mojsije i Ilija te razgovarahu s njime. A Petar prihvati i reče Isusu:

- *Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.*

Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše:

- *Ovo je Sin moj ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!*

Čuvši glas, učenici padoše licem na zemlju i silno se prestrašiše. Pristupi k njima Isus, dotakne ih i reče:

- *Ustanite, ne bojte se!*

Podigoše oči, ali ne vidješe nikoga doli Isusa sama.

Dok su silazili s gore, zapovjedi im Isus:

- *Nikomu ne kazujte viđenje dok Sin Čovječji od mrtvih ne uskrsne.*

Riječ Gospodnja

Premda to možda nije vidljivo na prvi pogled, i evanđeoski odlomak o Isusovu preobraženju na gori sadrži poziv. Ondje su s Isusom trojica izabranih učenika – Petar, Jakov i Ivan koji će biti uz njega i u Getsemanskom vrtu. Njima su se ukazali Mojsije i Ilija koji ondje nisu tek starozavjetni likovi, nego predstavnici dvaju velikih odsjeka Svetoga pisma. Za Mojsija su Židovi držali da je napisao Toru - Petoknjižje, a Ilija je ondje kao predstavnik Staroga zavjeta koje Židovi nazivaju Proroci, a obuhvaća velik dio naših povijesnih i proročkih knjiga. Na taj je način rečeno da cijelo Pismo svjedoči za Krista. Osim toga, i Mojsije i Ilija bili su na brdu Sinaju i ondje na dva različita načina svjedočili Božjoj objavi. Mojsiju se Bog objavio u snažnom potresu i u oluji. Iliji se, pak, objavio u laganoj povjetarcu.

Petar, Jakov i Ivan postaju novi svjedoci Božje objave u Isusu Kristu. Pritom oni najprije vide Isusa u božanskom sjaju, a onda čuju i Božji glas: „Ovo je Sin moj ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!“ Prve riječi podsjećaju na Abrahama i njegova ljubljenoga sina Izaka, i to u onom trenutku kad je Izak trebao biti žrtvovan. U Isusovu sjaju preobraženja već je prisutan navještaj muke. Poziv „Slušajte ga!“ podsjeća na jednu od pjesama o Sluzi patniku iz Knjige proroka Izaije. I ove su pjesme već u novozavjetnoj tradiciji prepoznate kao navještaj trpećega Mesije. Kad je učenicima rečeno da Isusa trebaju slušati, možda je to bilo lako razumljivo u trenutku sjaja i slave. Kad su nakon toga podigli oči, dogodilo im se da „ne vidješe nikoga doli Isusa sama«. Čini se kao da je u tom pogledu prisutno razočaranje zbog nestanka prethodnoga prizora.

Poziv iz događaja preobraženja poziv je na slušanje i nasljedovanje upravo takva, običnoga i svakodnevnoga Isusa. To je poziv na slušanje i nasljedovanje Isusa koji hoda ovom zemljom, koji se susreće s ljudima, koji iz ljubavi prihvaća da bude ranjiv, koji podnosi muku i smrt.

Darko Tepert, <https://www.glas-koncila.hr>

Preobrazba u novoga čovjeka

Na brdu ili gori započinje novo. „Povede ih na goru visoku«, piše sv. Matej koji u svom evanđelju četiri puta navodi pojam gore ili brda. Gora blaženstava odgovara gori uskrsnuloga Krista koji šalje apostole u cijeli svijet. A visoka gora trećega iskušenja odgovara visokoj gori preobraženja. Evanđelist Luka donosi i goru na kojoj Isus moli cijelu noć prije izbora dvanaestorice apostola. Zatim slijedi tumačenje svečanoga proglašenja ili osam blaženstava. Govor na gori odvija se kod Luke na visoravni: „Zaustavi se na nekoj visoravni.“ A za preobraženje piše: „Te se uspe na brdo da moli. Dok je molio, promijeni se izgled njegova lica, a odjeća mu postade bijela i sjajna.“ Važno je i brdo Isusove patnje i smrti, kaje zapisa sv. Ivan: „A Isus, noseći svoj križ, uziđe na mjesto zvano Lubanja, hebrejski Golgota.«

Galilejska gora s koje Isus šalje apostole u cijeli svijet prije uzašašća gora je oproštaja. Piše sv. Matej: „Jedanaestorica učenika odoše u Galileju, na goru gdje im je Isus odredio. (...) Tada im se približi Isus te im reče: ‘Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska. Zato idite i učinite sve narode

mojima učenicima!’“ Važne su te gore ili brda na kojima započinje nešto sasvim novo. Početak je u izboru apostola, nastavlja se u Govoru na gori ili osam blaženstava te se stiže u pobjedu smrti na križu. Započeo je Isus nešto novo na brdu Taboru, potvrđuje to na Kalvariji muke i smrti te zaokružuje svoje zemaljsko poslanje na Galilejskoj gori u slanju apostola u cijeli svijet.

„I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost«, donosi evanđelje. To su oznake božanske stvarnosti na Isusovoj osobi. Pojavljuju se učinci uskrsnuća s izrazima sunca i bjeline. Prosjaj Isusova božanstva priprema je učenika za Isusovu muku u Jeruzalemu. U trenutku preobraženja s Isusom su Mojsije, zakonodavac, i Ilija, predstavnik proroka. Bila je to poruka svima da se u Isusu ispunjavaju svi zakoni i ostvaruju sva proroštva.

Isus Petru, Jakovu i Ivanu pokazuje trenutak slave da mogu izdržati progonstva i mučenja. Smrt za vjernika nije kraj, nego je uskrsnuće ono što stavlja točku. Bog je na Isusovoj strani. To ćemo čuti i u preobraženju na Taboru: „A glas iz oblaka govoraše: ‘Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!’“ Svijetao oblak znak je Božje prisutnosti. Tri su

<https://www.glas-koncila.hr>

apostola pala ničice i silno se prestrašila. Nisu još bili svjesni da je Isus veći od Mojsija i Ilije i da treba slušati samo njega, Mesiju – Sina Božjega. Zato se nebo otvara i Otac nebeski potvrđuje Isusa kao Mesiju. Isus je odabrani i „ljubljeni sin«. To je ista potvrda nebeskoga Oca kao kod Isusova krštenja na Jordanu. A slušati Isusa dug je put i Isusovo je stajalište sveobuhvatno. Ljudsko kratkovidno stajalište vidimo kod Petra i u trenutku preobraženja kad želi napraviti tri sjenice i ostati na brdu.

„Ustanite, ne bojte se!“ reče Isus trojici apostola naznačujući da počinje novi život. Najavljivao je apostolima svoju muku, ali oni nisu mogli prihvatiti Mesiju koji pati i doživljava poraz na križu. Njihova je slika Mesije ljudski trijumfalna, sasvim drukčija. „Ono novo“ doživljava Petar u trenutku Isusova preobraženja. Za njega je trenutak raja i hoće ondje ostati, ne misleći na druge, kako bilježi evanđelje: „Gospodine, dobro nam je ovdje biti.«

Kod Isusa nema sebičnosti i kratkovidnosti koje ostavljaju praznu dušu. Kratkotrajni užitak donosi prazninu u duši. Naši su roditelji znali cijelu korizmu postiti o kruhu i vodi da bi mogli misliti na druge i radosno slaviti Uskrs. Što čini današnji čovjek? Kako će doći do preobrazbe ili preporađanja? Kako će nastati „ono novo«?

Korizma je prilika da u čovjeku progovori i nastane Isusovo preobraženje, preporađanje. Sv. Augustin će reći da umire stari Adam da se rodi Krist. Treba postići iskustvo „novoga čovjeka – Isusa«. Sv. Pavao piše Efežanima: „Obući novoga čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine«, a sv. Ivan: „Zakon bijaše dan po Mojsiju, a po Isusu Kristu dođe milost i istina.“ Po Božjoj milosti nastaje novi čovjek. U dubini je svakoga zov za novim čovjekom. Nema preporađanja bez križa, kao što nema Uskrsa bez Velikoga petka. Zato, post i pokora! A post i pokora donose uvjete da nastane preobrazba u novoga čovjeka, da dođe do obraćenja i otvaranja Božjoj ljubavi. Tada se ispunjava obećanje, koje je Jahve dao Abrahamu: „I sam ćeš biti blagoslov“ za druge jer si Bogu povjerovao, poslušao i uputio se u nepoznato. Po Božjem blagoslovu nastaje preobrazba u novoga čovjeka.

Preobraženje

Svjedok Preobraženja

Kao što je Gospodin naredio, Petar i ostali s njim na Preobraženju spominju ovaj događaj tek nakon uskrsnuća. Sveti Petar je tridesetak godina kasnije napisao: *„Ta nismo vam navijestili snagu i dolazak Gospodina našega Isusa Krista slijedeći izmudrene priče, nego kao očevici njegova veličanstva. Od Oca je doista primio čast i slavu kad mu ono od uzvišene Slave doprije ovaj glas: 'Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, u njemu mi sva milina!' Taj glas, koji s neba dopiraše, čusmo mi koji bijasmo s njime na Svetoj gori.*

Tako nam je potvrđena proročka riječ te dobro činite što uza nju prianjate kao uza svjetiljku što svijetli na mrklu mjestu - dok Dan ne osvane i Danica se ne pomoli u srcima vašim.“ (2 Pt 1,16-19).

Blagdan preobraženja

Svake druge korizmene nedjelje slušamo opis događaja na gori nazvanog Preobraženje Isusovo. Mnogi katolici zanemaruju i ne sjećaju se niti razmišljaju o tom čudesnom događaju. Štoviše, liturgijsko slavlje tog događaja, svakog 6. kolovoza,

često prođe bez potrebne pažnje, bez svijesti da upravo taj događaj Isusa proglašava Sinom Božjim, Mesijom.

Blagdan Preobraženja Gospodinova nastao je u Istočnoj crkvi u petom stoljeću, a tijekom sljedećih pet stoljeća proširio se na Zapad. Papa Kalist III. (1455. - 58.), godine 1457. uveo ga je u sveopći rimski crkveni kalendar. Preobraženje Gospodnje je blagdan, što znači da je u liturgijskom kalendaru nižeg stupnja od svetkovine, a višeg od spomendana.

Izraz „preobraženje“ prevedenica je latinskog „transfiguratio“ što znači "promijeniti izgled ili preobraziti". Preobraženje Isusovo događa se na vrhu planine, događaj koji veliča Isusovu božansku osobu, a zabilježen u sva tri sinoptička evanđelja (Matej, Marko i Luka) te u Drugoj Petrovoj poslanici (2,16-20).

Kontekst

Da bismo u potpunosti shvatili važnost ovog događaja, korisno je razumjeti kontekst. Vremenski okvir je ljeto 29. godine poslije Krista, vjerojatno u kolovozu. Samo nekoliko mjeseci ranije u Kafarnaumu, Isus je sebe opisao kao kruh života koji je sišao s neba (usp. Iv 6,41). Nadalje, rekao je da će oni koji blaguju njegovo tijelo i piju njegovu krv zadobiti život vječni (usp. Iv 6,54).

<https://www.workingpreacher.org/>

Velik broj onih koji su ga slušali nije mogao prihvatiti ideju da je sišao s neba; „Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: ‘Sišao sam s neba?’“ (Iv 6,42), govorili su. Nisu razumjeli kako mogu jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv da bi dobili život vječni, vječno spasenje. Čuvši te Isusove riječi, mnogi ga napustiše.

Apostoli su ipak ostali s njim. Apostoli su živjeli u njegovoj prisutnosti, slijedili ga, slušali njegovo učenje, gledali njegova čudesna. Nešto kasnije u Cezareji Filipovoj Isus ih pita: „Što vi kažete, tko sam ja?“ Šimun Petar prihvati i reče: „Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga.“ (Mt 16,16). Isus priznaje da je Petrov odgovor mogao potaknuti samo Otac i određuje Petra za vođu Crkve. Potom je zaprepastio prisutne govoreći da će uskoro otići u Jeruzalem gdje će biti ubijen i zatim uskrsnuti trećeg dana. Njegovi učenici nisu mogli shvatiti da da se to može dogoditi njemu ako je uistinu Mesija. Stoga „Petar ga uze na stranu i počeo odvrćati: „Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!“, a Isus mu grubo odgovara „Nosi se od mene, sotono! Šablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!“

Kakav odgovor! Istodobno, Isus prepoznaje zbunjenost svojih učenika. On kruh života, Sin Božji bit će ubijen, ali će uskrsnuti. Razumljiva je učenička zbunjenost, jer im nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko. Ali grob nije kraj. Slijedi uskrs, uzašašće i proslava.

Čudo

Šest dana nakon razgovora u Cezareji Filipovoj, Isus daje pojašnjenje svojih riječi trojici apostola tijekom čuda Preobraženja. Čudo se događa Isusu, a ne nekom drugom.

Isus se s Petrom i braćom Jakovom i Ivanom penje na „visoku goru“. Sveto pismo ne imenuje brdo, ali predaja ga navodi kao brdo Tabor. Ondje se preobražava, njegova se božanska narav otkriva trojici apostola, „lice mu zasja kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost“ (Mt 17,2).

U Evanđelju po Marku, „haljine mu postadoše sjajne, bijele veoma – nijedan ih bjelilac na zemlji ne bi mogao tako izbijeliti.“ (Mk 9:3). Kao što se Isus pojavljuje u slavi, tako su Mojsije i Ilija, „ukazali se u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, što se doskora imao ispuniti u Jeruzalemu.“ (Lk 9,31). Mojsije predstavlja zakone Starog zavjeta, a Ilija proročanstva - sva očitovana u Isusu.

Apostoli su zadivljeni tim prizorom, a Petar želi sagraditi tri sjenice, po jednu za Isusa, Mojsija i Iliju (usp. Mt 17,4). Petar je spreman ostati na tom čudesnom mjestu, ali on i ostali moraju se vratiti u svakodnevnicu.

Očev glas

Dok Petar iznosi svoje graditeljske planove, iznenada se pojavi oblak. Oblak predstavlja Duha Svetoga i Bog govori iz oblaka: „svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz

oblaka govoraše: ' Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!', (Mt 17,5). Bog objavljuje Kristovo božanstvo i izdvaja ga kao jedinstvenog i većeg od Mojsija i Ilije. Riječima "slušajte ga", Otac priznaje Isusa kao svog glasnika - onoga koji nosi njegovu riječ.

Presveto Trojstvo, Otac, Sin i Duh Sveti se objavljuju. Gledajući objavu, trojica apostola u strahopoštovanju padaju na tlo. Nakon Isusova poziva da ustanu, nisu vidjeli nikoga osim Isusa koji je izgledao kao i uvijek. Dok su se njih četvorica vraćali, Isus im zapovijeda da ne raspravljaju i ne razgovaraju s drugima o onome što su vidjeli na gori sve do njegova uskrsnuća.

Otklanjanje sumnje

Da su i govorili o spomenutom događaju, vjerojatno bi ionako malo tko povjerovao, ali za Petra, Jakova i Ivana, Preobraženje je uklonilo svaku sumnju o tome tko je Isus. Čudom preobraženja, Isus je poručio da, bez obzira na to što će se dogoditi u njegovom životu, bez obzira na to što će njegovo lice biti okrutno unakaženo, što će biti razapet i pokopan, njegovo božanstvo se nikada neće dokinuti. Da, on će umrijeti, ali će onda ponovno ustati u slavi.

U *Propovijedi 51.*, papa sveti Lav Veliki (440. - 461) je rekao: "U Preobraženju, otkrivajući im izvrsnost svog skrivenog dostojanstva, Isus je želio ukloniti uvredu križa iz srca učenika i spriječiti da njihova vjera bude poljuljana poniženjem njegove dragovoljno prihvaćene muke."

U preobraženju se nakratko otkriva sjaj Kristova vječnog božanstva. Apostoli su svjedoci kako će se Isus pojaviti na nebu te ćemo i mi, kao Kristovi sljedbenici, sudjelovati u njegovoj slavi. Njegova muka nije bila kraj, na isti način ni naša patnja, naša smrt nije kraj.

Crkva priču o Preobraženju ponovno pripovijeda svake godine na drugu korizmenu nedjelju. Njome nas želi potaknuti da iskoristimo pokorničko vrijeme korizme, da se promijenimo, preobrazimo, preobličimo i postanemo sličniji Kristu.

Preobraženje razmatramo i moleći četvrtu deseticu otajstva svjetla krunice koje je papa Benedikt XVI. nazvao "sjajnim utješnim otajstvom".

DD Emmons, <https://www.oursundayvisitor.com>

Isus se nije preobrazio kako bi zadivio svoje učenike. Tim nesvakidašnjim znakom želio je i njima i nama poručiti da nam je svima potrebna promjena, da naš lik još nema onaj sjaj koji nam priliči, da smo još uvijek nekako "zasjenjeni" što se očituje u grijesima.

Potrebna nam je preobrazba. Samo Bog to može učiniti u nama, ali on treba naš „uspon na goru“. Svako molitveno vrijeme je upravo taj „uspon na goru“, i "uranjanje u oblak" Božje prisutnosti. Zato vrijedi moliti.

Molitva, premda nije uvijek lako moliti, nije naš dar Bogu. Ona je povlastica, kao što je bila povlastica to što je Isus poveo Petra, Jakova i Ivana na brdo ukazanja.

<https://deon.pl>

Mali vjeronaučni leksikon

Misionar

Misionar, latinski: *missionarius* - *poslanik*, u kršćanstvu osoba koju crkvena vlast opunomoćuje i šalje propovijedati kršćansku vjeru nekršćanskim narodima. Misionar može biti svjetovni klerik, redovnik te kršćanin laik. U punom smislu misionar je zaređeni svećenik koji ima ovlast propovijedati i dijeliti sakramente. Izraz se rabi u Crkvi od XVII. st.

Misna intencija

Misna intencija, latinski: *intentio* - *nakana*, u Katoličkoj crkvi, nakana vezana uz slavljenje mise. Može je odrediti i kazati misnik i vjernik. Najčešće je misna intencija vezana uz spomen na pokojne ili koju drugu pobožnu nakanu. Od VIII. st. vjernici misniku daju novčani dar vezan uz misnu nakanu. taj dar zove se **misni stipendij** (latinski: *stipendium* - *nagrada*), a izražava molitveno sudjelovanje vjernika u misi i pomaže svećeniku u njegovim potrebama.

Misnica

Misnica, latinski: *casula* - *kućica*, u katoličkoj liturgiji, svećeničko ruho koje se za slavlja mise stavlja na albu. Nastala vjerojatno od nekadašnjega zvonolikog ogrtača koji je sezao od vrata od gležnja, s otvorom za glavu. U doba gotike bila je svedena na simbolički oblik ogrtača, u baroku je bogato ukrašena zlatnim nitima i drugim ukrasima. Poznate su misnice koje su se izrađivale u doba sv. Karla Boromejskoga, a pokrivale su ramena i nadlaktice (tzv. boromejke); nakon liturgijske obnove Drugoga vatikanskog koncila prevladavaju osobito u svečanim misama. Misnica može biti bijela, crvena, ljubičasta, zelena, zlatna ili srebrna, što ovisi o razdoblju crkvene godine ili o vrsti blagdana koji se slavi. Obično ima, na stražnjem dijelu, križ ili druge simbolične likove.

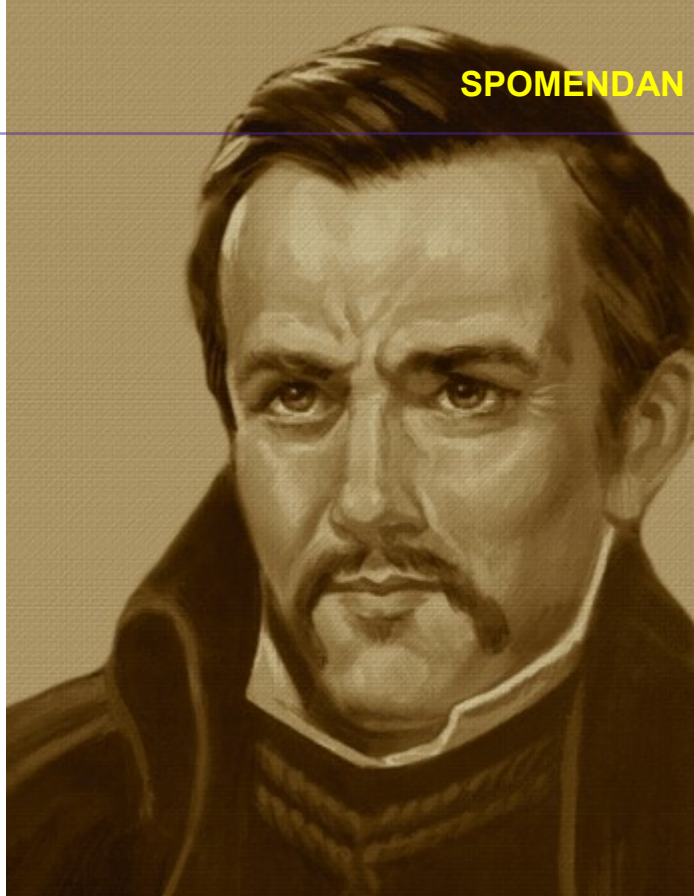
Missio canonica

Missio canonica, latinski: *kanonsko poslanje*. 1. U Katoličkoj crkvi, ovlast koju daje nadležna crkvena vlast za obavljanje pastirske službe podijeljene svećeničkim redom. 2. Poslanje kojom je određena osoba (vjeroučitelj, kateheta, propovjednik) opunomoćena da propovijeda u crkvama ili poučava kršćanski nauk u vjerskim ili javnim školskim ustanovama.

U luteranskim crkvama vokacija.

John Ogilvie

10. ožujka

John Ogilvie, sin bogatog lorda, rođen je u cijenjenoj kalvinističkoj obitelji blizu Keitha u Banffshireu u Škotskoj. Školovao se u kopnenoj Europi gdje je pohađao brojne katoličke obrazovne ustanove, kod benediktinaca u Regensburgu u Njemačkoj i kod isusovaca u Olomoucu i Brnu u Češkoj.

Usred vjerskih kontroverzi i previranja koja su zahvatila Europu toga doba obratio se na katoličanstvo. Na njega kao kalvinista koji je vjerovao u predestinaciju, odnosno predodređenje kojim je Bog unaprijed odredio tko će se spasiti, a tko propasti, posebno su djelovale biblijske rečenice „Bog hoće da se svi ljudi spase“ i „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.“

Godine 1596., u dobi od sedamnaest godina, primljen je u Katoličku crkvu u Leuvenu u Belgiji. Pridružio se Družbi Isusovoj 1608. i zaređen je za svećenika u Parizu 1610. Nakon ređenja više puta je molio da ga pošalju u Škotsku da služi rijetkim katolicima na području Glasgowa. Nakon škotske reformacije 1560. postalo nezakonito propovijedati, obraćati ili na drugi način podržavati katoličanstvo.

Vratio se u Škotsku u studenom 1613. prerušen u bivšeg vojnika ili trgovca konjima i počeo tajno propovijedati i slaviti mise u privatnim domovima. Njegova je služba trajala manje od godinu dana. Godine 1614. izdan je i uhićen u Glasgowu te odveden u zatvor u Paisleyu. Mučili su ga na razne načine, uključujući i uskraćivanje

sna osam dana i devet noći želeći iznuditi imena drugih katolika. Unatoč tome, Ogilvie nije popustio; posljedično, nakon pristranog suđenja, osuđen je za veleizdaju jer je odbio prihvatiti kraljevu vlast nad Crkvom. Na suđenju je govorio: “U svemu što se tiče kralja, bit ću ropski poslušan; ako bilo tko napadne njegovu svjetovnu moć, za njega ću proliti svoju posljednju kap krvi. Ali u stvarima duhovne jurisdikcije koje kralj nepravедno prigrabi, ne mogu i ne smijem poslušati.”

U dobi od 36 godina, 10. ožujka 1615., John na Glasgow Crossu.

Njegove posljednje riječi bile su: "Ako ovdje ima skrivenih katolika, neka mole za mene, ali ne želim molitve heretika ". Tijekom samog pogubljenja, bacio je svoju skrivenu kunicu u okupljene promatrače. Priča se da ih je jedan od njegovih neprijatelja uhvatio i nakon toga postao pobožni katolik. Nakon njegova pogubljenja Ogilviejevi sljedbenici su okupljeni i stavljeni u zatvor. Kažnjavani su novčano, ali nitko nije dobio smrtnu kaznu.

Kao mučenik protureformacije proglašen je blaženim 1929., a kanoniziran 1976. Jedini je postreformacijski svetac iz Škotske.

<https://sites.google.com/>

Teorija velikog praska

Kako je nastao svemir? Je li ga stvorio Bog ili je nastao nakon Velikog praska?

Prema teoriji, svemir je nastao Velikim praskom prije oko 13,8 milijardi godina?

Začetnik te teorije je katolički svećenik monsinjor George Lamaitre (1894. – 1966.), matematičar i astronom, profesor fizike na Katoličkom sveučilištu u Louvainu u Belgiji.

“Nadovezujući se na opažanja astronoma Edwina Hubblea o širenju svemira i teoriju opće relativnosti Alberta Einsteina, Lemaitre je pretpostavio da je svemir započeo od guste početne točke koju je on nazvao “praatom” ili “kozmičko jaje”.

Teorija Velikog praska, kako je postala poznata, dovela je u pitanje Einsteinov

vlastiti pogled na statičan svemir. Kada je Lemaitreova teorija kasnije potvrđena promatranjem, Einstein je odustao od svog gledišta i navodno izjavio da je Lemaitreova teorija “najljepše i najprihvatljivije objašnjenje stvaranja koje sam ikada slušao”.

Koliko god Lemaitreova ideja bila zapanjujuća ili revolucionarna, Lemaitrea „nije 'osudio' Papa kao Galilea. Luteranska crkva nije ga izopćila kao Johannes Kepler. Sasvim suprotno. Početkom pedesetih godina prošlog stoljeća, papa Pio XII. ne samo da je izjavio da su Veliki prasak i katolički koncept stvaranja kompatibilni, nego prihvatio je Lemaitreovu ideju kao znanstvenu potvrdu postojanja Boga.”

NAŠI POKOJNI

MARIJAN RAŠIN,

PU zagrebačka, 5. ožujka 1991.

NIKOLA BIONDA,

PU karlovačka, u službi, Karlovac, 7. ožujka 1992.

ANTUN KRULJAC,

PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 8. ožujka 1992.

IVAN PAŠA,

PU zagrebačka, Zagreb, 8. ožujka 1995.

POČIVALI U MIRU